

Karınca Bacağındaki Kurumayan Okyanus

– Gürsel ÇOPUR · 11 Eylül 2011

Küçük adımıyla büyük dalga halkaları oluşturan bir mimar teri vardır onda.Kül hediyesi alırdı her poyrazlı yollarda,ateş görmeden.Terini daha kurulamadan kıpkırmızı hararetin hacmini aşan fincanlarda ikrama muhatap olurdu.En soğuk yalnızlık betimlemesiyle,insanlar öyle zannederdi.Yaprakların kımıldamadığı bir kandil gecesinde,ağaç gövdelerinde gecenin boşluğunu telafi ettiren yine onlardı.Bastonuyla gövdeye yaslanmış olan yorgun bir ihtiyar "hiç mi uyumaz bunlar!" der,yürürdü yavaş yavaş evine.Yanlışlıkla ve bilmeden ezmiş olduğu kapalı cinayetin suçlusunu olarak,karanlığın görünmeyen mahkemesinde infazını bekleyemezdi ya!

- "Seni ezdim kusura bakma,affet beni!"

- "Ezmekle işimi bırakmadım ben.İnsanlar "seni üzdüm" derdi.Bizden ne kadar da uzaksınız!"

- "Adımlarımı gömmek isterdim çöllere,o anı görebilseydim!"

- "Değil adımlar,kevser ibrişimi dahi çölüme yardım için zembil sarkıtsa,terli bakışımı kurutmak istemeyecektim.O kadar eminim."

- "Herkes sana bakarak çalışmaya nazireler sayıp dökmede.Ne dersin?"

- "Ah insanlar,insana çalıştığı vardır,der kutsal kitabında.Sahip olması gerekli olan bu vahyin sağınağına sırtını dönmede.Bunun için de sırtı hemen yere geliyor."

- "Az önce özüründen bahsetmiştim.Çöl suyuna hasret.."

- "İşte burada hararetle konuştun.Su serp kendi kuraklığına.Hallac bile yakılmadan önce kül olmasını kılcal damarına kadar nakşeylemişti."

(Gülümsemeli)

- "Sen nerden bilirsin ki bunu ?"

- "Süleyman Peygamber bile,dua eden atamızı gördüğünde yağmur duasından vazgeçmiş ve geri dönmüştü kavmiyle.Yuvamızı yıkan bir gönle gelen itap,aslında bizi de üzmüştü.Ama hicran varsa bu demde,Hallac'ın da sermayesi bu olsa gerek.."

Asıl sermayeyi yüklemiş vaziyette ilerleyen karınca ise başka bir boyutun mühendisliğini icra etmekteydi.Yıllarını haklıca(!) eskittiğinin farkına varan ak sakallı,karanlık tonun esrarını delmeye çalışıyordu.Neydi bu görememe,neydi bu eksiklik ve insan hangi evin misafirydi?Takunya ile şadırvana ilerlediği çocukluk zamanını hatırladı.Şırıl şırıl akan bu seste,yelpazelerin barındıramayacağı parsellenmemiş huzur sezonu vardı.Çit çekilemezdi bu örtüye,görünmesi gerekli olan "ağlama duvarı" değildi.Timsahlar çeperi yırtmaya koyulsunlar,ses çıkmazdı kandil gecesinde.Ses çıkartamazlardı yaprakların dahi kendi hisirttilarını duymadığı eşref dilimde.Bir gözyaşı ki kapanmış mazgalların hatırası,bir gözyaşı ki dokunmayla açılan baraj.

Karınca kıpırtısında raksa geçen tefekkür,sarılmış olduğu arketipi anımsadı bir anda.Durdu ve beklenen monotonlukta düşünceye daldı.Karınca onu geçmişti ıslak kaldırımında,artık araba lastikleri ezmiyordu

bacağını.Tecrit edilen hikemi alınterinde söylemek istediği her kelimeyi üzerine bastıra bastıra belirtmişti az önce.

Fundalık beklentilerle bezeli sabır salkımlarında bir karınca yuvası görünür müydü?Bunu düşünmüştü toprağı eşelerken.Yoldan geçen bir karınca ona tebessüm edince,koşarak diğer ayağına sarıldı.Kendisine olan en uzak ayağı sarılmayı tercih etmişti ki,çalışma hazinesinin en uzak köşesinde sabır semeresini elde etmeliydi.Tercihe bakmadı karınca.Arkasından koşarak gelen gürültü timsali gölgeyle karşı karşıya gelince,yüzleşmeyi istedi.Hızlı adımını geride gizledi.İnsana mesaj vardı burada.

-"Niçin döndün bana yüzünü,yüzleştik sandım."

-"Semeren,bana en yakın olan ayağımın yönünde ."

-"Başı dönen bir insan için,bu ok hangi tarafa gider?"

-"Sen az önce çok haklı bir tercih yapmıştın.Onun için sevinçli bir yavaşlamayla durdum ve geriye baktım.Bizde geriye bakma yoktur aslında."

-"Semereyi nasıl elde ederim bundan sonra."

-"Hava kararmadan..Yoksa attığın adıma dikkat etmiyorsun.Tarihinde milyonlarca karanlık ayak izleri mevcut."

-"Haklısın."

-"Ben yayımı gerdim.Sana en uzak olan ayağımın yönünde ilerlersen kenz'i yakalarsın."

-"Terlemeye hazırım."

-"Gir ateşe.Ateşte alınterini serinleten kenz'ler var.Biz niye terlemiyoruz sanırsın!"

Pırlanta tavsiyelerin toprağı dökülmesinden bu yana,ömür bakraçlarına nerden geldiğı belli olmayan katreler yağdı.Fırat köpürdü,Nil taşı,Dicle ise sahilinden çıkardığı gömleklisine sevindi.Bir arayışın işçisi olana deniz ve toprak simetriydi.Zaman ihtiyarlamaz,suçtu yoktur onun.İhtiyarlayan,aynaya bakan en son kişidir.

Karıncaı, zaman zembereğinde tahtirevan oynarken hiç göreniniz var mı?

Gürsel ÇOPUR